

Napsali jste nám

Příhraniční městečko Kraslice, které se choulí k úpatí Krušných hor při samé hranici s Německem, byly vždy vyhlášeny nejen jako město hudby. Byly také známy díky své tradiční výrobě hudebních nástrojů, divadelní činnosti, loutkářskému souboru LOUPÁK – loutkářská parta Krasličáků, filmovému kroužku, eskamotérům i tramské skupině. Zkrátím to, bylo zde deset hudebních souborů a třináct zájmových kroužků. Nesmím zapomenout ani na textilní závod KRAJKA a na pobočku závodu TRIOLA. To vše je dnes už bohužel téměř minulostí.

Jsem rodilá Krasličanka, takže mně přišlo úplně normální psát svoji práci o historii místního ochotnického divadelního souboru. Nebylo úplně jednoduché sehnat materiály. Ale díky dřívějším i současným členům znovuzrodilého se souboru, mohu uskutečnit svůj záměr.

Budu-li psát o historii souboru, použiji přímo materiály z jejich kronik. Píše se v nich např. o nutnosti vystavět nový kulturní dům, o potřebě základního školení pro herce a režiséry ochotnických souborů. Rovněž o probíhajících přehlídkách, prvních vstoupeních, porotách – profesionálové z divadla v Karlových Varech.

Divadelní soubor dostal slibné jméno „PLAMEN“. Musím připomenout, že se jednalo o dobu 15. výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou, a proto i v dalších částech bude poznamenáno obdobím před rokem 1989.

Až v roce 1969 byl soubor přejmenován na Divadelní klub při VDK (Všeodborový dům kultury Kraslice).

Zakládajícími členy v roce 1960 byli Jan Macháček, Zdeněk Smrž, Josef Zach, Libuše

Maternová, Stanislav Sajdl, později už i manželé Losovi, Táňa Černá...

Je škoda, že nemohu vyjmenovat všechny, kteří by sem patřili. Ale seznam by to byl dlouhý. Určitě za dobu trvání souborů je to hodně desítek lidí.

Na repertoáru byly jak klasické české divadelní hry, tak i díla světových dramatiků. Jejich knihovna byla obrovská, ale také plná textů poplatných minulé době a tudíž později už nehratelných.

Členům byly předávány putovní ceny za nejlepší herecké výkony, elévské ceny pouze pro muže. V divadelních soutěžích STMP získali i první místa.

Ale ne každá hra v soutěži obstála, přestože s ní pak ještě odehráli mnoho úspěšných repríz.

Dnes je to už rarita, ale připomenout si období socialistických závazků stojí také za to. Moji vrstevníci ví přesně, o čem mluvím.

Už deset let mají divadelníci nový VDK a svoji vlastní klubovnu. Dopodrobna se o tom psalo i v denním tisku PRAVDA – tehdy byla kultura, umění a další zájmové činnosti na prvním místě. A hlavně na vše byly finance – divadelníci mohli jen nastudovat a hrát divadlo opravdu s láskou. Bez starostí jak pojedou na přehlídky svých her, zda mohou zkoušet v sále bez toho, aby museli za každou hodinu přípravy platit velké sumy peněz. A

hlavně, kde vůbec budou sídlit. Kdo je vezme na milost a nechá je nacvičovat jejich divadelní kus?

Tyto chmury se objevily až po roce 1990.

Mezitím si hráli pro radost, slávu i úspěchy, které sbírali. Ne pokaždé, ale přece. Velmi často byli odměňováni za hlavní i vedlejší role, za režii, scénografii i za kostýmy.

Byli i výborným kolektivem, slavili narozeniny, dokonce i svatbu. Bohužel došlo i na smutek – umřeli jim kamarádi.

V roce 1981 vystupují v Jiráskově Hronově

s velmi známou komedií JEPPE Z VRŠKU. Za tuto hru byli manželé Losovi oceněni za scénografii. A herci měli v Jiráskově divadle velký úspěch.

Blíží se rok 1989. Jeden ze zakladatelů klubu slaví své výročí a všichni jsou při tom. V Kraslicích hostují herečtí kolegové – profici, kteří se zároveň stávají jejich známými. Krasličáci – ochotníci, je při vystoupení pozorně sledují, okukují a hlavně se od nich přiučují.

Stává se, že soubor někdo opustí a nový přijde. A zase se nacvičuje, hraje. Zúčastňují se přehlídek, za hru MANDRAGORA dostávají opět „metály“. Bohužel nečekaně odchází do hereckého nebe jejich kolega a kamarád. Hodně pro soubor udělal. Ale život musí jít dál. Opět nacvičují, hrají a reprizují své hry na mnoha místech naší republiky. Ale také začínají bojovat o přežití Divadelního klubu. Změnila se doba, podmínky pro jejich práci byly čím dál tím složitější.

V této chvíli je i také proč se radovat. Soubor slaví 35. výročí svého uměleckého žití. A to nejsou jen oslavy s dobrotami, vínem a smíchem. K pětatřicetiletému klubu si dlouholetý vedoucí Jan Macháček nadělil radost nastudovat hru SETKÁNÍ S VERONIKOU od Miroslava Horníčka. Hrají jen dva herci, k sobě si vybral Janu Kocifajovou – tedy stárnoucí muž a mladá dívka. Obojí splnili.

Prý to byla hezká, ale časově náročná práce. Toto dílo bylo snem pana Macháčka už dlouho. Premiéra byla více než povedená. Reprizovalo se 16x po dobu dvou let.

Další úspěch divadelníků bude jen v příloze – také hovoří za vše.

Pět dlouhých pokračujících let bylo, jak sami říkají, nezničitelných, bláhových, bláznivých...

Měli to zabalit? Naopak vznikl nápad spojit se s pěveckým souborem STŘÍPKY a občas spolupracovat.

Protože se původní soubor rozpadal se vším všudy, rozhodli se zbývajícím členům posbírat poslední zbytky sil a doslova vdechnout život novému divadelníku s přílehlavým názvem (podle nich) TROSKY – DIVADELNÍ SOUBOR TROSKY KRASLICE – oficiálně.

Chtějí získat zpět věhlas mezi kulturním obyvatelstvem. Hodlají hrát, soutěžit, prostě obnovit slávu Divadelního klubu Kraslice.

A to se jim již dvanáct let úspěšně daří. Nacvičují, hrají, sbírají různá ocenění, jezdí opět po divadelních přehlídkách. V minulém roce měli světovou premiéru hry Kateřiny Rudčenkové ZPACIFIKOVANÁ v podobě scénického čtení v režii Pavlína Rösnerové. Uvedli rovněž premiéru hry Maria Geraldioho ZLOMATKA, za kterou dostali pochvalu od poroty v čele s profesorem Laurinem. Kromě toho získal Stanislav Sajdl na Oblastní divadelní přehlídce v Horažďovicích ocenění za režii a Jana Kocifajová s Miroslavem Novým cenu za herecké výkony. Sokolovští ochotníci je ihned po představení pozvali vystupovat na Sokolovské čurdě – nesoutěžní divadelní přehlídce pro soubory z celé ČR.

V současné době je šest činných členů nejen z Kraslic. Divadelní soubor TROSKY by rád přivítal nové zájemce.

Nyní pracují na divadelní hře ze současnosti KRÁLOVNA od Michaely Doležalové. Předběžný termín premiéry je konec února, nejpozději první polovina března tohoto roku.

Je to jednoduché – amatérské divadlo chce dál bavit lidi.

A já jim k tomu musím popřát hodně sil, ještě více chuti, možná také více času na jejich zkoušky.

Chci vyjádřit obdiv a úctu těm všem kraslickým lidičkám různých profesí, kteří prošli soubory a kteří museli překonat mnohá úskalí. Leckdy velkou nervozitu, ale i radostné chvíle za tu dlouhou dobu. Vážím si Vás všech. Děkuji za to, co pro nás ostatní děláte.

A úplně naposledy chci vyjádřit dík těm, kteří se starali o dokumentaci, články i za vše, co je písemně zaznamenáno v jejich dvou kronikách. Bez nich bych svoji práci nemohla napsat.

Mgr. Siegllová Zdeňka

